

Раптова та вимушена зміна життя

Донецьк став моїм рідним містом давно. В цьому місті я вчилася в університеті, потім працювала. У Донецьку я познайомилась зі своїм майбутнім чоловіком, у Донецьку народився мій син.

«Донецьк» – завжди звучало гордо та поважно. І не тільки тому, що це обласний центр – красивий, сучасний. Донецьк завжди мав свій авторитет, свою неповторну ауру.

Травень 2014. Мій син закінчував 2 клас. Разом з подругою ми йдемо зі школи. Навколо весна – тепло, сонячно, зелено. Діти бігають

щасливі, бо ж скоро пролунає останній дзвоник, і вони поринуть у літні канікули. І хоча Донецьк вже лихоманило, слово «війна» здавалось таким далеким, чужим та нереальним. Характерний звук сполохує наш весняний настрій, по небу пронеслись винищувачі...

Потім бомбили Донецький аеропорт.

Ми жили в Київському районі, 4 зупинки до аеропорту. Мій чоловік працював охоронцем у АТБ-маркет, що знаходився поряд з зупинкою «Шахта ім. О. Ф. Засядька». Ніколи не зможу забути його розповідь: «Ми бачили, як на виїзд з міста проїздили військові машини, КаМАЗ з бойовиками. Почувши постріли зовсім поруч, я вийшов на вулицю загнати у приміщення примусово деяких дурнів, яким було цікаво спостерігати. Озирнувшись на дорогу, побачив, як в наш бік біжить військовий. Пролунали постріли, і чоловік впав... Усі швидко вбігли в магазин. Я заблокував двері. Залишилось чекати...»

Потім наша сім'я поїхала до батьків чоловіка, які жили у селищі поблизу Карлівського водосховища. Наша дитина дуже любила проводити канікули у бабусі та дідуся. Природа, чисте повітря, ставок, багато друзів – все це було тільки на користь. День народження сина (01 липня) вирішили відзначити там. А вночі з 30 червня на 01 липня ми вперше в житті почули «Град». Почалися бої біля Пісок та Карлівки. Вітали сина під здригання землі.

Через селище почали їздити танки, БТР. Коли їхала перша колона, наша вся малеча грала у футбол на полі біля дороги. Побачивши танки, діти не втримались (було і лячно, і цікаво), підбігли до самого краю дороги та махали хлопцям, що сиділи зверху на танках. Ті махали їм у відповідь, всміхалися. Молоді, недосвідчені, але впевнені, що це скоро закінчиться. А вночі місце, де був пост, обстріляли. Один танк згорів разом з хлопцями... Настрій у населення тоді був неоднозначний, думки у людей були різні і підтримували вони різні

сторони. Але у війни немає правих та винуватих. І на згорілому танку довго лежали квіти.....

Літо добігало кінця, треба було вирішувати питання навчання. У Донецьку нам казали, що навчальний рік розпочнеться 1 жовтня. Я наївно вірила, що так і буде. Мій чоловік вважав навпаки. Я не могла змиритися. Як мій син не буде вчитися в улюбленій школі в рідному Донецьку? Після довгих та важких суперечок, вирішили переїжджати до моїх батьків у невеличке місто Костянтинівка. Наше життя різко змінилося. Довелося вирішувати купу побутових проблем. Дуже важко було морально. Та найстрашніше – на Донбасі йшла справжня війна. І це неприємне слово – внутрішньо переміщена особа!

Дякувати Богу, всі мої рідні та близькі люди були живі і здорові.

Треба було обживатися на новому місці. Я почала пошук роботи. В центрі зайнятості повідомили, що до Костянтинівки переїхав державний архів Донецької області, який розташувався в приміщенні Костянтинівської районної ради.

І ось я піднімаюсь сходами до архіву, очікуючи побачити велику кількість стелажів з документами. Опиняюсь в маленькому, холодному, майже без меблів кабінеті. Вже потім я дізналась, що з усіх працівників архіву на територію, підконтрольну Україні, виїхало тільки шестеро. Всі документи – 2 мільйони справ – залишилися в Донецьку...

За столом сиділи три працівники. Зустріли привітно, розповіли про вакантні посади. Запропонували стажування. 02.02.2015 почалось моє архівне життя. Було важко. Стільки нового, важливого. Але навчатися ніколи не пізно! Техніки в архіві не було. Працівники користувалися особистими ноутбуками. Друкувати та сканувати доводилося в загальному відділі Костянтинівської райдержадміністрації на 2 поверсі (архів на 5-му). Кожен день шалені перегони. Багато було труднощів. Та завдяки розумінню, досвіду, відданості керівництва та працівників не тільки я, а й державний архів заново відновив роботу, повернув впевненість, віру та надію на краще.

Вже третій рік я працюю в архіві, вже три роки йде війна. Мені здається, що вона стала якимось невід'ємним фоном нашого життя. Ми ходимо на роботу, з роботи, в магазин, на прогулянку. Обговорюємо, де і коли чули постріли, який район обстріляли.

Йдеш по вулиці з дитиною, а повз проїжджають військові машини або проходять солдати з автоматами. На базарі продають військовий одяг. Перевірка на блокпосту вже звичне явище.

Як хочеться, щоб все це було сном. Страшним сном, що розвіється з першими променями сонця.....

Завідувач сектору документоведення

Л.В. Якубовська